

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky, soudkyně JUDr. Miluše Doškové a soudce JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **J. Z.**, zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2019, č. j. KUZL-85091/2018-4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 16. 4. 2021, č. j. 72 A 7/2020-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí (dále jen „městský úřad“) ze dne 15. 10. 2018, č. j. MeUVM 086648/2018, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť dne 11. 5. 2018 v 15:14 hod. na silnici č. II/150 v obci Poličná u domu č. p. X, ve směru jízdy k obci Branky při řízení motorového vozidla Audi A3, RZ X, jel rychlostí 79 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená obecnou právní úpravou na 50 km/h, tím překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 29 km/h a porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Městský úřad za přestupek žalobci uložil pokutu 3000 Kč a paušální náhradu nákladů správního řízení 1000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl (dále jen „napadený rozsudek“).

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítá, že městský úřad již v oznámení o zahájení řízení žalobci sdělil, že shromáždil všechny podklady rozhodnutí a že žalobce se s nimi do 10 dnů může seznámit a vyjádřit se k nim. Takový postup je nezákonný. Městský úřad nemohl shromáždít veškeré podklady rozhodnutí ještě před tím, než zahájil řízení. Dokazování se provádí při jednání, výjimečně i mimo ně, ale vždy je třeba vyrozumět účastníka řízení předem. Městský úřad porušil právo žalobce na obhajobu a právo být přítomen projednání své věci a bezprostředně se vyjádřit k provedeným důkazům. Městský úřad navíc o dokazování nese-psal protokol.

[5] Další vadou jsou opomenuté procesní odvolací námitky, rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné. Žalovaný se vypořádal jen s hmotněprávními námitkami a pak uvedl, že se „k dalším odvolacím námitkám nebude vyjadřovat, neboť jde o nesourodou, roztržštěnou a chaotickou změť výpisků z judikatury a obecných lidskoprávních frází“. Krajský soud v napadeném rozsudku pouze uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, aniž by uvedl argumenty, které jej k této úvaze vedly, sám tak zatížil svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a stěžovatel je zastoupen advokátem.

[8] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pokud svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (kritérium přesahu vlastních zájmů bylo vyloženo v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS).

[9] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud takový přesah zájmů stěžovatele neshledal.

[10] K nutnosti provedení listinných důkazů a nutnosti pořízení protokolu o provedení dokazování mimo ústní jednání u listinných důkazů již vyjádřil Nejvyšší správní soud svůj právní názor například v rozsudku ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016–33, podle nějž *„v přítomnosti účastníků řízení či veřejnosti se důkaz listinou provádí tak, že se přečte nebo sdělí její obsah (§ 53 odst. 6 správního řádu). Jinak se o provedení důkazu listinou učiní pouze záznam do spisu. Bylo by naprosto bezúčelné, aby žalovaná musela informovat žalobkyni o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá přečíst předmětnou listinu, a tak jí provést důkaz. Tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucí*

pokračování

z provedeného důkazního prostředku. Své úvahy o hodnocení důkazu vtělí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.“

[11] V citovaném rozsudku sice Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*vadou řízení nicméně je, že správní orgán prvního stupně o provedení důkazu nese-psal protokol (§ 53 odst. 6 a § 18 odst. 1 správního řádu).*“ Dodal však: „*Aby tato vada řízení mohla být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, musela by mít potenciálně vliv na jeho zákonnost [srov. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS, č. j. 1 As 157/2012-40, konkrétně k vadě řízení spočívající v absenci protokolu o provedení důkazu listinou rozsudek ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40].*“ V rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, Nejvyšší správní soud zopakoval, že „*ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí...*“, a nad rámec uvedeného doplnil, že „*takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014-25, ze dne 12. 4. 2012, sp. zn. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“ V nyní projednávané věci pořídil městský úřad k prokázání skutkového stavu právě pouze listiny a videozáznam zasahující policejní hlídky. V tomto odstavci citovaný judikatorní závěr se přitom musí aplikovat i na videozáznam, jehož provedení nespočívá v ničem jiném než v přehrání videozáznamu, jehož obsah je neměnný, obviněnému. Stěžovatel přitom měl možnost se s listinami i videozáznamem v dostatečném předstihu seznámit.*

[12] Postup městského úřadu tak byl v souladu s citovanou judikaturou.

[13] K námitce nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 233/2015-58, podle něhož „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti*

jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014–43, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012–50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013–30, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013–50, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014–108].“ Analogicky lze tuto úvahu uplatnit také na požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů.

[14] Krajský soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným zcela správně. Z pasáže odůvodnění odvolání citované stěžovatelem v kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel v odvolání tvrdil, že z rozhodnutí městského úřadu není zjevné, z jakých důkazů vycházel městský úřad při hodnocení skutkového stavu a jak tyto důkazy hodnotil. Hodnocení důkazů je přitom zcela přezkoumatelně provedeno na stranách 2 až 5 napadeného rozhodnutí žalovaného, z něhož je zjevné, k jakým skutkovým závěrům žalovaný dospěl a na základě jakých důkazů tak učinil. Doplnění úvah městského úřadu žalovaným je opět v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012 – 48, „nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné.“ Žádné jiné odvolací námitky, jejichž nevypořádáním měl žalovaný zasáhnout do práva stěžovatele na spravedlivý proces, v kasační stížnosti obsaženy nejsou.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikатурnímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené soudní judikatury či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyšší správní soud tudíž kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020–33, č. 4170/2021 Sb. NSS. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladu řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné činnosti v rámci výkonu veřejné správy.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2022

pokračování

2 As 132/2021 - 24

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu